

Telegrafu Român

Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român
Sibiu
Str. Șaguna 8

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1858 de Mitropolitul Andreiu Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:
Un an 600 Lei. — Șase luni 300 Lei. — Trei luni 150 Lei. — Pentru străinătate un an 1000 Lei. — Pentru America 8 Dolari

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției Telegrafu Român**, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole republicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiilor
un șir pețit 10 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiile
se adresează **Administrației ziarului Telegrafu Român**, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Responsabilitatea preotului

„...mai marii voștri... priveghează pentru sufletele voastre, ca unii care vor avea să dea seama de ele”.
(Evrei 13, 17).

Iubite frate,

Scriind sfântul apostol Pavel Evreilor, între altele, le arată că ei sunt datori a se supune păstorilor Bisericii, ca unora care vor avea să dea seama, ca unora care vor avea să răspundă în fața lui Dumnezeu despre toată lucrarea lor. În aceste cuvinte trebuie să punem general pentru orice om și în special pentru preot problema răspunderilor, izvorite din împlinirea sau neîmplinirea datoriei în viață.

Cred că vei admite și tu, alături de mine, că aceste cuvinte ale sfintei Scripturi sunt în cea mai mare parte necunoscute și chiar paradoxale, atât față de concepția generală care stăpânește astăzi, cât și față de practica vieții de acum.

Cine se mai gândește în zilele noastre la vreun fel de răspundere, împreună cu slujba pe care o îndeplinește? Cine mai contează astăzi cu aceea că mai curând sau mai târziu fiecare om va avea să-și dea seama despre felul cum și-a îndeplinit în lume misiunea, despre priceperea, despre sânguința și despre conștiințiozitatea cu care a muncit și și-a îndeplinit datoria?

În sufletul fiecărui om stăruie astăzi cu mare prisosință amăgitoarea lumină a măririi, a puterii, a drepturilor nelimitate și a tuturor beneficiilor posibile. Toată lumea caută astăzi ca fără nici un fel de răspundere, prin eforturi minime să ajungă la maximum de câștiguri materiale.

Stăvilarul răspunderilor în viață este dat acum cu totul la o parte și de aceea mulți nepregătiți, mulți nechemați și mulți inconștienți din lume sunt înălțați pe cele mai ametoare culmi de slujbe sociale.

Păcatul a copleșit uneori și pe oamenii Bisericii și nici chiar preoția nu este scutită de asaltul celor care vor cu orice preț să se căpătuiască, să-și facă — și din preoție — un rost de trai mai tihnit.

Unde se mai pomenește să întâlnești astăzi exemple ca cele din epoca de aur a Bisericii, exemple ca cele date de sfântul Grigore Teologul și sfântul Ioan Gură de Aur, care deși foarte pregătiți din toate punctele de vedere, la gândul copleșitoarei răspunderi, au preferat să fugă de episcopie, decât să ia asupra lor sarcina acestei grele misiuni?

Dar cu toate nesocotințele de acum adevărul rămâne întreg în picioare, el înfruntă masiv și neclintit toate aberațiile și toate inconștiențele veacului nostru. Și adevărul este acesta: *Cu cât e mai mare demnitatea pe care o îmbracă cineva cu atât crește și răspunderea persoanei care îmbracă această demnitate.* Grijă și răspunderea fiecărui om cresc deci totdeauna în proporții egale cu mărimea, cu grandoarea, cu sublimitatea slujbei pe care o ocupă.

Tu ști, iubite frate, că preoția este misiunea cea mai înaltă, slujba cea mai sublimă din întreaga lume. Urmează deci că nimeni nu are în viață o răspundere atât de înaltă, atât de copleșitoare, atât de cutremurătoare ca preotul.

Și cum n'ar fi astfel de vreme ce Dumnezeu a încredințat preotului grija fletului, grija acestui tezaur dumnezeesc, care a copleșit de sus, care e părtaș nobleței celei de sus și care tinde tot spre Dumnezeu? Sufletul este, ca valoare, mai pe sus de orice lucru din lumea aceasta. El n'are în întreg universul nici un fel de echivalență, nici un fel de corespondență. Cel din urmă suflet valorează mai

mult decât toată lumea văzută. «Căci ce ar folosi omului dacă ar câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său? (Matei 16, 26). Nimic, pentru că nu există valoare care să poată să răscumpere un singur suflet. Chiar oaia cea răătăcită, fiul cel pierdut, femeia cea desfrănată, târharul de pe coborâre și valorat și au meritat coborârea. Fiul lui Dumnezeu din cer pe pământ, au meritat întruparea lui Hristos. Răscumpărarea acestor suflete, pline de toate păcatele, valorează crucea, jertfa, răstignirea, vărsarea sângelui sfânt pe piscul Golgotei.

Fiacare preot subscrie în alb, în clipa instalării lui în parohie, un cambiu spiritual, prin care garantează că nu va pierde nici o fărâma, nici o părticică din valorile eterne, date spre îngrijire și cultivare lui, subscrie angajamentul străduirii desăvârșite de a duce la mântuirea toate sufletele încredințate păstoririi sale. În virtutea acestui angajament fiecare preot va răspunde în fața dreptului Judecător de toate sufletele parohiei sale. «Acesta zice Domnul Dumnezeu: iată eu asupra preoților și voi cere oile mele din mâinile lor». (Iezechiel 34, 9-10).

Responsabilitatea fiecărui preot este deci deosebit de mare, pentru că bunurile pe care le garantează nu sunt comune și trecătoare, ci sunt valori pentru care nimeni dintre muritori n'ar putea să plătească prețul smereșării lui, luând trup de om și prin sângele său să răscumpere sufletele noastre. De aceea, fiecare preot răspunde în veci cu sufletul său de sufletele încredințate păstoririi sale. S'a putut spune deci cu drept cuvânt că el ar fi răpit lupii, fie că le-ar fi furat hoții, sau au murit de vreo boală sau altă întâmplare, poate să găsească îndurare și iertare în fața stăpânului său, iar dacă acesta ar pretinde o despăgubire, ea se poate face prin bani. Cui însă i s'a în-

dințat grija oamenilor, grija turmei cuvântătoare a lui Hristos, va răspunde nu cu averea, nu cu banii, ci cu sufletul său, pentru pierderea turmei». (Ioan Gură de Aur: Despre preoție, Cartea II, cap. 2). «Cum vom putea deci a răbda pe cele de acolo, din lumea cealaltă, când o să fim silți să ne dăm seama pentru fiecare Căci acolo pedeapsa nu se va întinde numai până la rușine, ci și chinul cel veșnic ne așteaptă... Preotul nu se va putea desvinovății că a fost fără deprindere, nici să scape pe motiv că a fost neștiutor, ori să pretindă că a fost neștiut, sau că a avut vreo noie... Cel ce a fost pus spre a lumina neștiința altora și să umble spre a vesti războiul împotriva diavolului, nu va putea pretinde că a fost neștiutor, nici să spună că n'a auzit trâmbița, sau că n'a prevăzut războiul. Căci cum spune Ezechiel, el pretinde că a fost pus ca să sune către toți cu trompeta de alarmă și să le vestească nenorocirile ce i-ar amenința. Și pentru aceasta pedeapsa e de neînlăturat, chiar de ar pierde numai un singur suflet. Căci dacă străjerul, spune acelaș profet, văzând sabia venind și nu va trâmbița poporului și nici nu-i dă vreun semn și venind sabia va lua dintre ei suflet, sufletul acela pentru fărădelegea străjerului s'a prins și sângele lui se va cere din mâinile străjerului». (Ioan Gură de Aur: Despre preoție, Cartea IV, cap. 1).

Nu poți, iubite frate, prin nimic să eviți răspunderea, să eviți chinurile vieții viitoare, decât să gândești zi de zi, ceas de ceas, clipă de clipă la cutremurătoarea ta responsabilitate. Acest gând te va stimula mereu să-ți faci în întregime datoria ta de părinte, de învățător și liturgic, de îndeplinire în toată sânguința și cu toată vrednicia slujba preoției tale vei primi răsplata Cerului și vei avea întreagă bucuria vieții viitoare.

Al tău iubitor frate:
Pr. TEOFIL

FOIȘOARA

MOMENTE

din viața și activitatea profesorului Dr. N. BĂLAN, — Sibiu în anii de război 1914—1918

(1) de Arhim. Teodor Scorobet

Biserica ortodoxă ardeleană ca instituție a sufletului și ființei naționale a reunit în ogorul vieții și activității sale toate energile de care dispunea poporul nostru: clerici și mireni, tineri cu focul sacru al entuziasmului și bătrâni cu experiența vieții, conservatori și progresiști, idealști și practici, fiecare liber fiind și binevenit să aducă ofrandă personală a binelui și de care era capabil, pe arela bisericii și al neamului.

Trecerea frânelor de conducere bisericească dela o generație la alta s'a petrecut în Ardeal, fără izbucniri de conflicte

atât de frecvente între tineri și bătrâni și mai ales fără ca deosebirile de concepții să aibă repercursiuni în viața obștească.

Ceeace unia deopotrivă generația bătrânilor și a tinerilor precum și diferitele părturi sociale, a fost apărarea patrimoniului spiritual al național de atacurile înțelepte și sistematice ale stăpânirii străine.

În deceniile dinainte de prăbușirea Austro-Ungariei s'a avut o pleiadă de tineri în Biserica ardeleană, bine pregătiți și harnici pentru o misiune, care avea să devină epocală.

Dintre aceștia, tinărul profesor Dr. Nicolae Bălan, dela Institutul teologic din Sibiu, s'a impus din primul moment al pășirii în viața bisericească națională ca un conducător consacrat. Această impunere s'a datorit nu numai distinsei sale culturale teologice ci și calităților sale personale de elită.

Îndată ce s'a stabilit în Sibiu în anul 1906 ca profesor de teologie a pornit *Revista Teologică*, grupând în jurul ei

teologii români de pretutindena și dând astfel cea mai bună revistă de știință teologică și de îndrumare religioasă la români.

Larg concepută și cu orizonturi nouă, această revistă avea să creeze o ideologie superioară de cugetare și de adâncire a vieții bisericești dela noi.

Profesorul N. Bălan nu s'a închis în cercul de vrajă al preocupărilor academice ci a avut în vedere realitățile vieții și nevoile unor premeniri binefăcătoare.

I s'au deschis porțile tuturor corporațiilor bisericești și ale instituțiilor culturale și naționale, care s'au resimțit de suflul nou de înprospătare în toate domeniile vieții publice.

O personalitate cu atâtea resurse morale și intelectuale nu putea rămâne străină nici de frământările politice dinainte de război.

I. Un proces de agitație în contra Statului

Profesorul Nicolae Bălan obișnuia să facă plimbări în ore libere, prin împrejur-

mle Sibiului. Se ducea însoțit de studenții săi. Într'o astfel de plimbare în spre Mova lui Mihai Viteazul — dela Șelimbăr trecea într'o după amezii în primăvara anului 1913 — pe lângă câmpul de instrucție militară, cu grupuri de soldați la exercițiu.

Soldații români se căsneau să învețe formele de comandă în limba maghiară. Profesorul însoțit de un student stătu de de vorbă cu niște soldați români.

A doua zi, în acelaș loc văzând soldații pe profesorul român venind în pauză la dânsul, Ofițerul St. Schröder cum îl văzu pe profesor, veni înfuriat la dânsul, îl declară arestat și sub excortă a unui pluton îl conduce dimpreună cu studentul tovarăș la cabinetul de gardă al cazarmei. Fu înștiințată poliția de graniță, care le dresă acte de dare în judecată pentru că „a îndemnat soldații să nu se supună autorității și să nu învețe limba maghiară de instrucție militară”.

Intoarcerea la esențial

Veacul stă la cotitura nedumeririlor: mustesc în mlădițele lui mugurii unei vieți înnoite. Care va fi ritmul, care fizionomia ei? Sunt întrebări care, cel puțin în domeniul spiritual, încă plutesc în nelămurite neguri. Ceea ce simțim sigur e că duhul se desghioacă de forme, de închistări istorice, ca să îmbrace o haină mai ușoară, mai lipsită de pretenții: lentă, ca o adiere primăvara-tecă, spre formele mai pure ale vieții, spre o gustare mai directă a spiritului, a luminilor ce ne'nfioară cu taina lor de dincolo de veac. De aceea nu cred în năruirea spiritului; chiar de va fi să trecem printr'o astfel de etapă, ea va însemna numai năruirea formelor, nu și a spiritului.

Veacul își deschide petalele darului și se'ndreaptă întrebător, nesigur către lumină: nu mai vrea să fie crescut în seră, să primească lumina prin geamuri colorate de vremelnicia veacurilor. Vrea să sărute poalate de lumină a Tainei cu aceeași simplitate cu care creștetul munților înmbrățișează azurul. E vreme de verificare, de supremă verificare, în care se răstoarnă tot ce a fost, se pun din nou, total întrebările existenței, ale sensurilor ultime. Spiritul e viu, dar cere o revizuire a pozițiilor, o dizolvare a chisturilor, o sfărâmare a formelor, o purificare a smintirilor, grele ca draperiile vremelnicii. Și un fapt care începe să devie din ce în ce mai evident, mai constrângător, mai real. Simplitate și iluminare, esențial și viață, ca însăși Dumnezeu: aceasta o va cere — o cere — un veac care va renunța — renunță — la tot ce e superfluu, podoabă inutilă, îngrămădire fără sens. E o sete de coborâre la izvoarele originare ale vieții, ca din ele neamurile să soarbă puterile unei noi tinereți. Europa se naște la o nouă viață: ea însăși deschide ochii mirați peste problematicele splendori ale unei alte vieți. Nu știe precis cum va fi, dar știe că se naște, că din volbura zilelor de azi vor răsarî seninătățile de mâine, altele, — după vii, mai proaspete decât erau. După furtună cerul nu apare mai albastru și totul — pământ și cer, iarbă și fluture, lumină și umbră — nu pare ca nou-născut, ca o făptură

nouă asemenea celei din prima zi a creațiunii? E aceeași lume, și totuși alta; e acela duh, și totuși altul.

Cum stă Creștinismul în fața acestor primăvarațice anticipări? În forma lui catolică și protestantă stă gârbovit, apăsător sub protestandă de amintiri, de închistări istorice. Sunt formele istorice ale Creștinismului. Catolicismul a voit să facă istorie și a făcut: Evul Mediu e istoria catolicismului. Dar prin aceasta el a devenit mai mult istorie decât veșnicie, a ascuns adevărul sub formele pompoase ale veacurilor: o instituție istorică. De aceea el privește mereu spre trecut ca spre un ideal a cărui dispariție o regretă, dar în a cărui revenire nu mai poate nădăjdui. Idealul lui strălucește peste veacuri din taina de grație și mister a Evului Mediu. Evul Mediu totuși nu se mai poate întoarce: a apus de mult. Doar catedralele — mărețele catedrale gotice — mai amintesc prezentului despre ceea ce a fost și nu mai este. Ideealurile omenirii, ca să fie într'adevăr idealuri strălucesc, trebuie să strălucească — nu în melancolia trecutului, ci în fascinanta putere de atracție a culmilor pe cari le vezi în față și după a căror cucerire însetezi. Catolicismul a voit să facă istorie: de aceea s'a identificat prea mult cu un anumit veac al istoriei și astăzi se vede — reacționar — obosit de istorie, apăsător de prea multe forme, de prea mult raționalism, de prea multe amintiri.

Protestantismul n'a voit să facă istorie. Dimpotrivă: a voit să se întoarcă la izvoare, să facă abstracție de istorie, să sfarme formele istorice ale catolicismului. Incercarea însă n'a izbutit: și astăzi suferă din pricina aceasta. S'a lipsit de istorie, fără să dobândească puritatea supraistoriei pe care o căuta. De aceea, prin paradox, a devenit un simplu fenomen-simptom al unui nou veac: istoria modernă. O prefață. Ceva făcut, creat, nu creator de istorie.

Dar Ortodoxia? Ortodoxia e și ea istorie. Ea coboară de sus nu ca să se identifice total cu istoria, ci ca s'o transfigureze, s'o pătrundă de esență divină, s'o înalțe spre ză-

rile veșnic actuale ale Divinității. E pură ca azurul, simplă ca veșnicia, flacăra ca iubirea... E experiență pură, imediată, neîmbrobodită în forme și desfășurări istoric-omeneste: formele ei sunt transparente ale harului, trepte spre sublimitatea comuniunii cu Dumnezeu. Ortodoxia e esența străveche și veșnică a Creștinismului: ea e permanent contemporană.

Considerațiile acestea sunt deplin verificate de starea faptică a lucrurilor. Într'adevăr, cea mai însemnată mișcare ce clocotește, în sânul catolicismului, în ultima vreme, este tocmai tendința aceasta de întoarcere la esențial, la miezul viu și veșnic al Creștinismului, de purificare și desbărare a tuturilor formelor cu care istoria a desfigurat adevărata fizionomie creștină. Pentru că însă această întoarcere la esențial să fie efectivă, nu trebuie să se oprească la jumătatea drumului: trebuie să fie totală. Va reuși sau va avea îndrăzneala necesară spre a sparge crusta istorică în care s'a înfășurat? — Mă îndoiesc. Pentru că aceasta înseamnă în mare parte renunțare la sine însuși, o renunțare care cere timp și — mai ales — smerenie: întoarcerea la adevărurile Ortodoxiei.

Dimpotrivă, Ortodoxia nu simte nevoia acestor revizui: ea are esența, simburile ei de viață e fierbinte ca inima pământului, ca lacrima de jar a iubirii. În cuprinsurile ortodoxiei nu bat vânturile pustiirii, nu se aud ciocanele dărâării; e vremea desfășurării, a clădirii, e vremea desfeței. Se apropie primăvara Ortodoxiei. De aceea țâșnește puternic la lumină darul, vrerea valorificării totale a energilor potențiale ce le cuprinde în sâmburele ei de flacăra și cer, setea gustării depline a comorilor ei ascunse în taina adâncurilor ei nepătrunse. Aplecați peste abisul de nedumeriri ce țâșnesc din zarea veacului ce va veni, ingenunchiați la margini de mister, ne cântă în inimi bucuria învierii. Și îndoiala n'are umbră unde să poposească: veacul de preamărire al Ortodoxiei își tremură preludiul în neliiniștile de azur ale veacului.

Viena, 1 Aprilie 1942.

N. Mladin

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

După multe tratative a fost lăsat liber, urmând ca acuza de instigație să-și urmeze cursul său la Parchet. Cazul acesta a stârnit mare senzație în oraș.

Procurorul maghiar locotenentului St. Schröder și s'a ordonat ascultarea soldaților și a martorilor. În cele din urmă Tribunalul din Sibiu a sîstat procesul în lipsă de motive serioase. Pătorul a făcut apel la Tribunalul militar din Cluj, de unde s'a trimis la Sibiu un jude de instrucție, care cercetând toată cauza, s'a convins că voinicosul locotenent a înscenat un proces de prisos.

Deși achitat de Tribunal, profesorul N. Bălan fu luat la ochi și isbucind războiul mondial, în vara anului 1914 a fost tot timpul supravegheat de poliție și de agenții secreți, cari li urmăreau toți pașii.

Ca să scape de vexațiunile Siguranței locale, profesorul N. Bălan a petrecut vacanțele de vară din 1915, 1916 în localități unde putea să aibă contact cu diferiți bărbați politici din Ardeal și din Vechiul Regat, informându-se asupra cauzei naționale, legate de soarta războiului mondial.

Departa de casă, având perspectiva adevărată a stărilor critice, studiază problemele ardelenne naționale și bisericești în complexul problemelor generale românești.

Reuniunea culturală națională a meseriașilor români din Sibiu

— La 75 de ani dela înființare —

(Sfârșit)

Al doilea patron, Mitropolitul Mețianu, la anul 1900 când se prezintă o delegație a membrilor reuniunii ca să primească a le fi patron, le pune la suflet să fie cu recunoștință în toate timpurile față de conducătorii și binefăcătorii de totdeauna ai meseriașilor, ear în anul 1904 la stăruințele neobosite ale președintelui V. Tordășianu de a-și avea și Reuniunea un cămin propriu pentru a cărui cumpărare i-a pus bază cu 20 de bani și s'a cumpărat casa de astăzi a Reuniunii în strada Brukenthal 17, cu împrumut acordat de Prea Ven Consiliu Arhiepiscop, din vremea celui de al doilea patron.

Patronul de azi al Reuniunii, I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae, care se interesează de aproape de dezvoltarea ei și în genere de afirmarea clasei de mijloc, la congresul economic dela Cluj, din anul 1935, semnaleză o mare întrelăsare în dezvoltarea neamului în noule împrejurări de viață și pune problema burgheziei românești ca un *hiatus* în organismul no-

stru național, spunând între altele: „și mai trebuie să ne gândim la un lucru, pe cât de important pe atât de neglijat până acum: la creierea unei burghezii românești, care se integreze structura organică a neamului nostru. Înainte de războiul întregirii noastre naționale, neamul nostru de dincoace de Carpați a fost un neam de țărani. Pe urma acestui război, zoriți de necesitățile largite ale noli vieți, ne am creat la repezeală o destul de numeroasă pătură de intelectualitate. Nu ne-am îngrijit însă destul de creierea unei burghezii românești, care să susțină, pe tărâmul economic, concurența cu burghezia străină — minoritară ca națiune, dar majoritară ca forță economică și financiară. Acest *hiatus* în organismul nostru național se simte, de semnalat însă numai puțin l-au semnalat după adevărata lui importanță...”

Activitatea culturală și națională

Reuniunea noastră în cursul celor 75 de ani de existență a rămas credincioasă devisei brodate pe steagul său: credință, lumină și cultură, având la temelie și urmărind cu statornicie cele 2 obiective precizate: concepția creștină și ideea națională, stăvilând la poarta de intrare a căminului său orice curente subversive menite a conturba armonia și solidaritatea între membrii ei.

Prin concepția creștină a înțeles și păstreze credința în înțeles evanghelic și

Apelul bisericii Sf. Nicolae din Brașov

Consiliul parohial al bisericii Sf. Nicolae din Brașov a purces la o renovare a acestui vechi și glorios locaș. Arhitectura bisericii va primi modificări însemnate și pereții vor fi acoperiți cu pictură.

Din prilejul acestei renovări radicale și costisitoare, Consiliul parohial face un apel către toți Românii de-a contribui cu darul lor.

Apelul, semnat de Părintele Dr. Nicolae Stinghe administratorul protopopesc al Brașovului și de dl Vasile Iordache secretarul consiliului parohial, arată în succintă expunere, ce-a însemnat această biserică pentru Brașov și pentru Ardealul întreg. În jurul ei s'au înfiripat primele instituții școlare ale Ardealului, s'au tipărit primele cărți românești, prima revistă și primul ziar politic. Prin contribuțiile acestei biserici și a înflăcăraților negustori din Schei s'au înființat școlile profesionale, în frunte cu liceul «Andrei Șaguna» și s'a întreținut zeci de ani corpul lor profesoral.

Prin Brașovul bisericesc, prin preoții cărturari ai lui, s'au întreținut legăturile Ardealului cu Voevozii și boierii din Principat și cu Țările Rusiei. Brașovul a fost factorul de căpetenie în apărarea ortodoxiei din Ardeal și în susținerea comunității Românilor de aici cu cei din Principate. El a fost în bezna vremurilor singura făclie de lumină și de nădejde.

Părintele Dr. Nicolae Stinghe publică deodată cu acest apel câteva extrase din arhiva bisericii care arată marile suferințe ale Românilor din Schei și indemnurile ce le-au lăsat urmașilor să nu-și răcească dragostea față de biserică și neam.

Apelul e menit să facă să vibreze inimile tuturor Românilor cari s'au împărtășit de lumina școalelor din Brașov și s'au încălzit la focul naționalismului lor.

În ajutorul celor săraci și al lucrătorilor mineri, din regiunea Petroșanilor, s'au distribuit de curând zece vagoane de porumb. Distribuția s'a făcut în cadrul unei solemnități, în care, după un scur serviciu religios, părintele protopop Ion Duma a rostit o cuvântare ocazională, subliniind faptul generos al Conducătorului statului, a dlui Mareșal Antonescu, prin darul făcut muncitorilor și săracilor din partea locului. Dl Ion Tecău, dela primăria din Petroșani, a mulțumit pentru prețiosul ajutor.

românesc cu toate darurile și binefacerile ei. Ideea națională a cultivat-o și a păstrat-o ca o scumpă moștenire în firul aceluiași tradiții identificându-se cu toate aspirațiile și imperatiile de ieri. Amintim aci, că în anul 1918 în zilele de mărție, în Sibiu, singură Reuniunea meseriașilor avea un cor și membri închegați de a primi diferite personalități din Vechiul Regat și din străinătate.

Activitatea desfășurată, de ordin cultural și social, a fost și este necerată în mijlocul meseriașilor români, recrutați în majoritate din pătura țărănească dela sate, cu pregătirea din școala primară, cu o ușoară zestre sufletească, transplantați într'un mediu străin unde numai atelierul cu tot progresul tehnic de azi nu-i pot întregi cunoștințele și cultura necesară ce se cer în zilele noastre pentru un bun meseriaș, sub toate înfățișările.

Activitatea culturală-națională și socială s'a difuzat și realizat prin ședințe literare lunare cu distribuție de cărți, cu declamări și cântări; prin concerte și reprezentări teatrale — totatătea recreațiilor spirituale și prilejuri de afirmare și educare după istovitoarea muncă de fiece zi în atelier. Corurile Reuniunii au fost conduse și instituite de profesorii: T. Popovici, C. Popa și Gh. Șoima, cei doi din urmă și astăzi. Reuniunea a mai avut fericea să aibă și un dirijor de cor, pe re-

Probleme-Recensii-Comentarii

Adunarea preoțească din Sibiu. — In 17 și 18 Martie 1942 s'a ținut adunarea protopopească a tractului Sibiu. După invocarea Duhului sfânt, preoțimea tractuală a trecut în corpul Academiei Andreiane, unde s'a desfășurat programul.

Adunarea a fost deschisă de P. C. Sa protopop *Mihail Neagu*, care, în cuvinte calde, salută pe cei prezenți și dă cetire conferinței de deschidere, prin care arată înalta chemare a preotului, menit să lumineze în lume prin faptă, vorbă și atitudine.

A urmat interpretarea textului din ep. 2—6 Corinteni, Cap. 6, de părintele *Dr. C. Sârbu*. Marele Apostol al neamurilor pune aici problema apropierei noastre de Dumnezeu, a suferințelor îndurate pentru evanghelie și a datoriei ce o avem de a-i urma învățăturile.

Același subiect a fost tratat de părintele *Pavel Alisie*, din punct de vedere practic.

După masă preoțimea se întrunește din nou în ședință.

Se citește a doua conferință: ep. c. Evrei: cap. 11, exegează, de părintele protopop *Ioan Bânda*, care reușește pe deplin a ne lămurii acest capitol.

Tot părintele protopop *I. Bânda* citește raportul asupra activității pastorale din parohie, urmărit cu viu interes de preoți și care stărnește discuții, la care iau cuvântul mai mulți preoți.

Se aleg apoi doi membri pentru congresul preoțesc și se citește raportul despre activitatea cercurilor preoțești, după care preoțimea tractuală se îndreaptă spre catedrală, unde se slujește Acatistul Maicii Domnului.

Ziua a doua e destinată sf. cuminecturi a preoțimei tractuale. Meditația e ținută de părintele *Dr. C. Sârbu*. După sfânta împărtășanie preoții se despart în frățească dragoste și întăriți duhovnicește. — *Coresp.*

Conferințe preoțești. — Preoțimea din protopopiatul *Orăștiei* s'a adunat în conferință de primăvară la 20 April. Ședința, deschisă în sala parohiei, după invocarea Duhului sfânt, a fost prezidată de părintele administrator protopopesc *Iosif Vințanu*, care citind raportul special prezintă pentru rezolvare problemele: sectele religioase, repausul duminical, și cărciumile. La acest subiect au luat cuvântul preotul *Ion*

Săbău-Vinerea și alți membri, cerând reacționare față de nerespectarea Zilei Domnului. Părintele *Z. Radu* a citit lucrarea sa: *Viața religioasă la enoriașii mei*. Părintele *I. Vulcu* a desfășurat subiectul: *Metodele folosite pentru înființarea filiei din comuna Spini*. Au urmat diferite propuneri în legătură cu discuțiile despre: divorțuri, concubinaj, obligativitatea prin lege a căsătoriilor bisericești, cimitirele comunale ș. a. Părintele adm. prot. *Iosif Vințanu* arată lămuririle primite dela forurile bisericești în chestia de concubinaj etc., după care ședința se ridică.

Preoțimea ortodoxă română din tractul *Ilia* s'a întrunit în conferință de primăvară, în 19 și 20 Martie 1942 în *Ilia*, sub președinția P. C. părinte protopop *I. Josan*.

În prima zi dimineața, după slujba invocării Duhului sfânt, preoții au trecut în sala festivă a Casei culturale, unde părintele protopop, în cuvântul de deschidere pune la sufletul preoțimii să se facă „tuturor toate”.

S'a citit „Raportul asupra activității pastorale a cercurilor religioase în cursul anului 1941”, urmat de discuții pentru o mai intensă activitate a acestor grupuri religioase.

Părintele *Dr. Romul Iacob* prezintă, într'o interesantă conferință, o serie de: Inițiative pentru promovarea vieții religioase și culturale în cuprinsul despărțământului.

Trecându-se la ordinea de zi P. C. preoți prezintă fiecare în scris o dare de seamă asupra unei cărți citite în timpul din urmă. Fiind designați de prezidiu: părintele *Coriolan Iacob* citește referatul „Botezul de necesitate” de *Dr. Sp. Căndea*, iar părintele *V. Hodoș* dezvoltă recenzia cărții: „Confucius, Buda, Mohamed”. Recensiile au fost urmărite cu interes și declarate pe deplin reușite.

După amiază s'a slujit vecernia în sobor, după care preoții *Gh. Luca* și *Luca* și *V. Hodoș* au citit fiecare câte o instructivă meditație în vederea mărturisirii preoților. A urmat mărturisirea preoților.

A doua zi s'a slujit sfânta liturgie înaintea sfințită de un sobor de preoți.

La priceasnă părintele *S. Păcurariu* și *A. Puiuț* au citit câte o meditație

pornind dela cuvintele Ps. 53, 6—7 și 45, 1, în vederea sfinte împărtășanii.

Trecându-se la Casa culturală a urmat partea administrativă, cu îndrumări și comunicări oficiale.

P. C. preoți, îmbogățiți cu idei și cunoștințe noi se îndreaptă către parohiile lor cu un zel pastoral înviorat. — *Corespondent.*

— Preoțimea protopopiatului *Hațeg* a ținut în 19 Martie 1942, în sfânta biserică din *Hațeg*, conferința de primăvară.

Prezenți: toți preoții tractului, în frunte cu P. C. părinte protopop *Ioan Ciocan*. La ora 9 jum. s'a cetit meditația pentru mărturisire, — de părintele *I. Halmagiu*, din *Băiești*, dezvoltând textul dela *Luca* 8, 7: „Altă parte a căzut în mijlocul spinilor și spinii, crescând odată cu ea, au înăbușit-o”. Toți preoții s'au mărturisit la duhovnicul tractului.

După serviciul divin, împreună cu invocarea Duhului sfânt, — predică părintele *Lazăr Măciucă*, din *Ocolișul mare*, făcându-se și mărturisirea preoților.

P. C. părinte *I. Ciocan*, deschizând ședința, îndeamnă preoțimea a fi la înălțimea chemării ei, având să vedim rolul nostru de „samariteni milostivi”, prezenți, cu vorba și fapta, unde necazurile sânt mai mari.

P. C. părinte protopop după apoi cuvânt părintelui *V. Stancu*, din *Vâlcelele Bune*, care dezvoltă tema temeinic lucrată: „Inițiative de organizare pentru promovarea vieții religioase și culturale în cuprinsul despărțământului nostru și propășirea asociației”.

În legătură cu lucrarea cetită, P. C. părinte protopop accentuează problema pastorației individuale, precum și stabilirea unui program de lucru spre a nu se pierde nici un moment fără folos, în deosebi azi când se hotărăște soarta popoarelor.

Președinții cercurilor pastorale religioase dau cetire rapoartelor despre activitatea rodnică din anul expirat.

S'au mai discutat apoi unele chestiuni de caracter administrativ. — *Pr. Ioan Comșa-Măceu.*

Transilvania, revistă lunară de cultură, organ al „Astrei”, sub redacția dlui *Ion Breazu*, a apărut pentru Aprilie 1942, cu articole semnate de: *Silviu Dragomir*, *G. Sofronie*, *D. Măcrea*, *T. Drăgan*, *L. Ghergariu* ș. a. — Abonamentul anual 400 lei. Sibiu, str. Șaguna 6.

A căzut pe frontul misionar

Toți cei ce l-au cunoscut pe Părintele protosincol *Nicodim Ioniță*, au rămas cucerți de frumusețea blajină a figurii sale, de idealurile înalte cari îl însușeau, de devotamentul total cu care a pus la dispoziția lui *Hristos* rariile sale calități și pregătirea teologică excepțională. După ce terminase Facultatea teologică din *Chișinău*, continuase studiile la *Oxford* și *Atena*. Deși de abia 36 ani, era autorul mai multor scrieri de cuprins mistic și se frământa cu problema cum s'ar putea reface monahismul nostru.

Idealul misionar îi era cel mai scump. Deaceia îndată ce a isbucnit războiul cu bolșevismul, s'a angajat voluntar la un regiment ce lupta în ultimul timp în *Rusia* și acolo sârguia cu nespuse răvnă întru încreștinarea populației bolșevizate.

Ziarul „*Sinaxarul*” ne vestește că a căzut lângă *Harkov* otrăvit de o mână bolșevică, ce nu putea suferi sporul lucrării Părintelui *Nicodim Ioniță*. Biserica noastră înscrie un nume de mucenic misionar în analele ei.

Pilda Părintelui *Nicodim Ioniță* e menită să stârneasce alte energii misionare dintre noi.

Prof. Dr. D. I. Belu: *Maica Domnului în lumina imnelor liturgice*, Caransebeș, 1941, pg. 88. — Sub titlul acesta, Părintele profesor *Dr. D. I. Belu* dela Academia teologică din *Oradea-Timișoara*, ne dă o expunere limpede a doctrinei dogmatice despre *Fecioara Maria* așa cum se desprinde din frumoasele cântări bisericești. Ea aruncă o lumină asupra unor texte cari se cetesc și se cântă de mulțuri fără preocupare de înțelesul lor. În același timp oferă motive prețioase pentru predici. Legătura cu *Fecioara Maria*, neglijată uneori, e un mijloc minunat pentru dezvoltarea unei mistici duioase, ce înfrăgezește ariditatea sufletului.

Prof. Dr. D. I. Belu: *În legătură cu valorile morale*, Caransebeș, 1942, pg. 50. — În opoziție cu diverse teorii sociologice și filosofice, autorul expune punctul de vedere creștin asupra valorilor. Ele sunt obiective și nu dependente de arbitrarul omului, dar în lume se realizează prin om, care e dotat cu libertate.

Valorile cele mai înalte sunt cele morale după scara stabilită de creștinism. Dacă valorile nu sunt stabilite de subiectivismul omului, dar nu pot fi concepute nici ca entități abstracte, ele își au isvorul în voia lui Dumnezeu.

Omul simțind obligația să le realizeze, nu mai poate fi vorba de o autonomie deplină a lui, ci de o teonomie. Omul nu-l dă singur legea morală, ci o primește dela Dumnezeu, având să o împlinească liber.

gretatul I. Stanciu, fost vicepreședinte 22 de ani, iar în latura artistică, are pe neobositul și veșnic tânărul *Dumitru Axente*, care timp de peste 40 de ani a organizat reprezentațiile teatrale ca un actor de forță. Unul fost măiestru zăgrav, al doilea culegător tipograf — pilde de oameni desintereșați cari prin prestațiunile artistice-culturale nu puțin au contribuit la prestigiul Reuniunii, sporind simțitor și zestrea materială. Drept recunoștință, dl *D. Axente* a fost proclamat membru onorar al Reuniunii.

Biblioteca cu peste 500 volume; sala festivă cu galeria de tablouri a bărbaiilor binemeritați pentru Reuniune; pianul, biliardul, casina, înființată sub preș. *N. Colan*, azi episcopul *Clujului*, deschisă în fiecare seară; cultul și recunoștința față de înaltași, conducătorii și binefăcătorii decedați ai Reuniunii prin aranjarea parastasului anual, la *Duminea Floriilor* în catedrală; participare la adunările și manifestările altor Reuniuni similare; ajutorarea cu cărți, îmbrăcăminte a ucenicilor; cursuri de inițiere pentru ucenicii începători cari intră în viața de oraș, stabilind astfel legătura de mai târziu cu Reuniunea; colecte, contribuții pentru scopuri naționale și filantropice; tradiționalul mai al Reuniunii meseriașilor; administrarea averii Reuniunii cu prezentarea în ședința comitetului, lunar, a tuturor documentelor de încasări și plăți,

avere sporită care se ridică la 670.000 lei, în numerar, efecte, mobilier — în afară de valoarea casei Reuniunii ș. a., sunt tot atâtea realizări, mijloace și prilejuri de școală, de solidaritate, de control spre a desvolta și cultiva spiritul de asociație, disciplină și solidaritate între membrii clasei de mijloc — pe lângă problemele și preocupările de ordin profesional ținute întotdeauna la suprafață.

În existența de trei sferturi de veac a Reuniunii, în activitatea sumară schițată, în modestele realizări și manifestări în toate domeniile reclamate de viața meseriașilor români, — constatăm o tradiție sănătoasă, o continuitate puțin obișnuită la alte societăți și peste tot în toate rezorturile vieții noastre românești, continuitate în alegerea conducătorilor, continuitate în activitatea desfășurată, străduindu-se fiecare a spori moștenirea spirituală și materială pe aceeași temelie solidă și sănătoasă, pe care a fost așezată Reuniunea și scopurile ei, la înființare. Acesta este secretul dăinuirii Reuniunii noastre. Ca ilustrare încreztesc pe răbojul vremii caracterizate prin nestatornicie și continue schimbări, că în cursul celor 75 de ani de activitate la Reuniunea noastră s'au perindat 5 președinți: Asesorul *Nic. Cristea* dela 1867—1897; Asesorul *Vic. Tordășianu* dela 1897—1920; Conducătorul tipografiei arhidiecezane *G. Poponea* dela 1920—1923;

Rectorul Academiei teologice *Nicolae Colan*, azi episcopul *Clujului* dela 1924—1930; în care timp s'a confecționat și sfințit un steag al Reuniunii; Prot. și consilier mitrop. *Em. Cioran* dela 1930... — ear de secretar, conducătorul de azi al tipografiei arhidiecezane *Ștefan Duca*, care de 38 de ani în această calitate e stălpul și sufletul Reuniunii și atâția alți membri, care au fost și sunt și astăzi neobosiți, jertfind din tot sufletul lor ce au mai bun, pentru realizarea scopurilor Reuniunii, fie ca membri în comitet, fie că au însărcinări speciale în conducere, ca Reuniunea să se mențină pe linia trasată de înaintași și să rămână și în viitor la locul ei de cinste și mândrie românească.

De pe culmea celor 75 de ani de existență a Reuniunii, la acest popas și aniversare amănată, privim cu admirație și recunoștință la cei cari au înființat-o și condus în grele vremuri, spre cei cari au îmbătrânit lucrând desinteresat, spre binefăcătorii și sprijinitorii de azi și de totdeauna și peste tot față de toți membrii onorari, pe viață, fondatori și activi, în număr de aproape 700 câți îl numără astăzi Reuniunea.

Afirmăm, astfel de reuniuni, culturale naționale și profesionale pentru meseriași, au fost și sunt necesare. Dezvoltarea meseriilor, afirmarea clasei de mijloc sunt astăzi la o răscruce în concurență cu alți factori străini, cu progresul tehnic, cu in-

dustria înstrăinată. Acum e momentul ca statul prin romanizare și naționalizare să creeze, să ajute formarea și întărirea unei burghezii românești „care se integreze structura organică a neamului nostru”, pentru asprele vremuri de astăzi și pentru înălțimile de mâne ale României Noi.

„Reuniunea culturală națională a meseriașilor români din Sibiu”, în cursul celor 75 de ani, a stat cu credință în slujba acestui ideal, preocupată prin tot ce a putut realiza ca să contribuie la opera de refacere și restabilire a echilibrului social al neamului nostru. **E. C.**

Catehetul, revista studenților dela Academia teologică *Arad*, An. II, Martie—Aprilie, Nr. 4—5, abonament anual 150 lei. Studenții Academiei teologice din *Arad* își mărturisesc, în această revistă ce apare sub conducerea profesorului lor de catehetică, dl *Vintilă Popescu*, gândurile și planurile lor de lucrare asupra sufletelor celor mici.

E o revistă vieaie, primăvărată, ce împrăștie duh de tinerețe curată și stăpânită de frumoase hotărâri.

În afară de articole și studii semnate de prof. *V. Popescu* și de studenții: *V. Guzu*, *Ion Zotta*, *Sinesie Iojă*, *I. Constantin*, revista publică poezii reușite ale stud. *Lucian Emandi* și o revistă a cărților și revistelor bine susținută de studentul *N. Nedelcu*.

† Părintele Ioan Hanzu

Moartea prea timpurie a vrednicului părinte Ioan Hanzu din Cacova a îndoliat sufletele tuturor celor ce l-au cunoscut, l-au apreciat și iubit.

Fiu de preot, călît din fragedă tinerețe la jarul credinței în Dumnezeu și al dragostei de neam în casa părintelui său și la școala șaguniană în Sibiu, și-a închinat întreaga lui viață, întreaga lui activitate, lui Dumnezeu și neamului.

Preot de elită cu înfățișare plăcută, care radia o adâncă convingere și simțire religioasă, a slujit Domnului cu zel apostolic, făcându-se tuturor toate ca pe toți să-i dobândească.

Preot cu inteligență vie, cu minte ageră și vioiciune, cari te fermecau, cu multă bunătate, răbdare și iubire, a slujit neamul cu demnitate și dragoste.

Peste însușirile intelectuale și sufletești s'a impus tuturor prin cunoștințele sale economice. A fost agronom cu largi cunoștințe, veterinar practic, silvicultor, dar mai ales destoinic pomicultor și cunoscător al tainelor vieții pomilor, cu cari și-a înfrățit viața.

Părintele Ioan Hanzu în decurs de o jumătate de veac cât a păstorit și condus parohia Cacova, din amvon, dela catedră, cu scrisul, cu vorba sau cu fapta, cari edificau, convingeau, mișcau și hotărâu la acțiuni bune, a reușit să facă din parohia sa, o parohie de model, ear din hotarul comunei o adevărată grădină de rai.

Pentru înfăptuirile sale pe teren bisericesc, școlar, economic și social a fost distins cu brâu roșu, cu Steaua României în grad de cavalier, cu Crucea Serviciului credincios și cu Răspunzătoare.

Trupul năinsufiețit al celui ce a fost preotul I. Hanzu, a fost prohodit în biserica în care vreme de peste 40 de ani a propovădit Evanghelia, înconjurat cu venerațiune de poporul dreptcredincios, care a ascultat și a urmat cu evlavie glasul păstorului său.

Slujba înmormântării a fost oficiată de I. P. C. Sa Părintele Arhim. Teodor Scorobeș, vicarul Mitropoliei, asistat de P. C. Sa părintele protopop Dr. D. Borcea și de întreg soborul preoților din protopopiatul Săliștei.

În fața mormântului deschis s'au rostit înfăptuiri cuvântări, în cari s'au arătat munca și vrednicia unui preot dela sat, realizările economice, școlare și sociale.

În numele I. P. Sf. Mitropolit Nicolae a vorbit I. P. C. Sa Teodor, vicarul mitropoliei, apoi în numele clerului din protopopiatul Săliștei, P. C. Sa părintele protopop Dr. D. Borcea. Ia numele Astei dl. Dr. L. Ionașiu medic, în numele administrației pretorul plășii Săliște L. Roșca, în numele școlii dl. inspector general Petru Apolzan, iar în numele societății intelectualelor din Sibiu și Cacova dl. C. Oțetea, dir. lic. comercial din Săliște. În numele societății pomicole „Mărgineana” dl. inv. pens. I. Dobrotă.

Seria cuvântărilor a încheiat-o dl. inv. dir. al școlii primare din Cacova A. Stroia, cu arătarea tuturor realizărilor păr. I. Hanzu în comună, încheind cu un înduioșător rămas bun în numele instituțiilor și poporului pe care l-a păstorit.

Apoi s'acoperit de lacrimi și flori, ridicat pe umeri de preoți, în dangăt duios de clopot și în cântări melodioase a fost coborât în groapa săpată la umbra altarului, unde părintele Ioan Hanzu își va dormi somnul de veșnică odihnă, cu convingerea deplină, că pentru toată munca și trudnica sa viețuire pe acest pământ, pusă în serviciul Domnului și al neamului, sufletul său se va ridica în împărăția cerurilor, unde Domnul l-a chemat spre a-l încununa cu cununa cea cerească a vieții veșnice și pururea fericite.

Odihnească cu dreptii!

Preot Ion Isacu

Existență și Negațiune

Ne e plină făptura de greutatea pă-mântului și aceasta ne apasă 'n continuu peste frământarea zlelor, ca pe-o salcie plângătoare la malul adierilor.

Nici o zi din viața noastră nu e dreaptă în satura! Avem întipărit pe față cel mai mare contrast, decât tot ce viața și mișcă. Săptămă ca o vâpale în spre înalta stare, cu fruntea asvârlită peste culmi de îndrăzneala visului. Și, gustăm, cu amă-gire, din picurii înfumurării, în timp ce natura ne adună pe toți în palma-i uriașe unde ne pîtulăm pe întrecute ca să ajungem — umili —, cei dintâi sub cre-stele gleei.

Purtăm în noi sloii reci ai unei vieți apuse cari ne străbat ființa ca o măduvă vertebrală necăuită și acești sloii, crescuți din greul pă-mântului, ne înțepenesc rostul și ne fac așa de rigidă existența.

Deoparte, ca exterior, ni s'ar părea că suntem purtătorii geniali ai marilor im-ppliniri, fără de carl, postatea de viață în care am vecuit ar fi apucat-o prăpădul, iar de altă parte, — după porțița gândului —, auzim în șoaptă, citindu-ni-se, ca o amară imputare, toată autentică noastră mă-runțime.

Astfel e complexul — în contrast — al existenței noastre, după stihile lumii viețuind și nu după Hristos. Ascundem în noi înșine adănciturile proprii noastre ne-sincerități pe cari le-am primit, ca cele dintâi victime ale ei.

Așa e omul nostru! O îngemănare ciudată de viață consumată straniu, cu o viață 'n mugur plâpând ce se pierde mijind, peste sbărciturile vitejei noastre omenești.

În această sfășietoare dramă lăun-trică, zdrobim cu plicioarele subțila noastră creștere primăvăratică și coborâm intens sub bolta crâncenelor remușcări, pe cari încercăm să le anulăm prin ponosita noastră pozare.

Răvnim să înșelăm după aparență, o anumită stare de fapt, să facem mai dulce pentru cei ce ne privesc, tot amarul ce-l stoarcem din miezul acestei inadap-tări totale la personala cetățuie a adevă-rului și să intonăm imn bucuriei fățișe, în timp ce lăuntru ne clocote de durerea faptelor împlinite „la întunec!”.

Cu înțepături de civiță, falsă exaltare în care ne-am aruncat, mușcă din făptura noastră băntuită și o scutură vânos ca-și când ar vrea să ne spună un îndemn la trezirea reală a ceea ce suntem.

O existență negată de noi înșine, ne e toată viața atunci când o risipim pe gusturile veniale ale lumii, atunci când dez-ertăm în pustiu vieții dela nostalgia su-fletului. Ne supără privirea, luminișurile de azur ale unității în duh, dar ne lăsăm îm-bătați până la pierzanie de întortochelile vieții, prin cari înotăm cu veselie stranie, ca o umbră pierdută în hățișuri. Ne zău-ge de pe plaurile unității lăuntrice, în svăr-colim sub sprânceana încruntată a durerii și căutăm cu zădărnice alinarea pribegiei noastre.

Prin nici o apucătură a falsității, viața nu câștigă însă în amploare, ci toate fal-surile sunt pentru viață pete de uscăclune care-o lărămițează și-i pregătesc prohodie-rea pe câmpiile întunerecului.

Umbra Crucii care prinde a se înălța iarăși în zarea izbăvirii noastre — prin acest popas al Postului —, ne indică dru-mul autentic al existenței.

Prin Hristos și cu El, se poate alunga paliditatea vieții, improspătându-o cu sen-sul ei firesc și se pot frânge zăgazurile întunerecului și-ale falsurilor cari ne-au închinat rosturile până acum.

Prin apropierea de El — în duh și jertfă —, vom putea toci colții de ratu pa-timii cari ne înțeapă liniștea de raiu a su-fletului și vom putea face din viața noastră un simbol al armoniei suprafirești spre care nizez până și cel mai de rând mur-ritor. Răvnește să fii concurentul prim al acestei atitudini și-atunci vei gusta din picurii bucuriei reale pe care ți-o dorește sufletul.

Preot Nichifor Todor

INFORMAȚIUNI

Luni, 27 Aprilie, cu prilejul împlinirii a 60 de ani de cătră I. P. Sfințitul Mitropolit NICOLAE, consilierii arhiepiscopicești, profesorii Academiei teologice, funcționarii Arhiepiscopiei și studenții teologi s'au adunat la orele 10 a. m. în capela mitropolitană unde I. P. C. Sa Arhimandritul Teodor Scorobeș, înconjurat de un sobor de preoți a săvârșit Sfânta Liturghie și o Doxologie pentru buna sporire în toate a Arhipăstorului nostru.

„Ziua Cumpătării”. Consiliul de patronaj al operelor sociale a hotărât ca ziua de 3 Mai să fie închinată celorce înțeleg să-și tacă datorია, dar sânt împedecați din lipsa mijloacelor necesare muncii din această primăvară. Este vorba ca, în ceasurile de zi la satisfacții trecătoare și să consimțim la o jertfă, ori cât de neînsemnală, în ajutorul deaproapelui, trudit și sărac, sprijinindu-l în munca sa cinstită.

Pentru eroii căzuți în luptele dela răsărit. „Astra”-Despărțământul central județean, Sibiu, trimite tuturor președintilor Cercurilor culturale ale Astei din cuprinsul județului Sibiu un călduros apel, rugându-i ca, împreună cu organele în subordine, să adune toate informațiunile privitoare la eroii căzuți, originari de pe teritoriul Despărțământului. Pentru fiecare erou căzut se va întocmi o fișă individuală, cuprinzând numele, gradul avut în armată, unitatea în care a luptat, locul și ziua morții și unde e îngropat; locul, anul și ziua nașterii, profesiunea civilă ș. a., precum și o fotografie a eroului. Toate aceste date și contribuții se vor aduna la Despărțământul central județean din Sibiu și vor fi înmănate dlui vicepreședinte Nicolae Martin (Firma Floașiu, strada Regina Maria). — Prin străngerea acestui material se îndeplinește una din cele mai sfinte datorii ce le avem față de memoria eroilor, cari s'au jertfit pentru existența și drepturile neamului românesc.

A răposat mama aviatorului A. Vlaicu, în comuna Binținț, în 19 April, la vârstă de 83 de ani. Slujba înmormântării, la care au fost de față numeroși credincioși, au săvârșit-o preoții Ios. Vințanu din Orăștie și Vas. Simțiu din localitate. Din partea liceului „A. Vlaicu” din Orăștie au participat profesorii și elevii, în numele cărora a rostit un discurs dl. director P. Munteanu. În veci pomenirea ei!

† Preot Silviu Josan. În ziua de 13 April 1942 s'a stins din viață în vârstă de 38 de ani, vrednicul preot Silviu Josan din parohia Araci, jud. Brașov. Absolvent al Școlii normale din Deva și a Academiei teologice „Andreiane” din Sibiu, a fost hirotonit întru presbiter pentru parohia Zam, protopopiatul Dobra, pe care a păstorit-o un an și jumătate. De aici a trecut în parohia Araci. Sub păstoria lui, s'a renovat biserica, s'a edificat noua casă parohială care este o podocabă a comunei Araci, s'a ridicat un frumos monument al eroilor, s'a îngrădit cu terasament cimitirul ortodox. A activat întens cu toate societățile religioase și culturale din parohie. În urma cutremurului de pământ din noaptea de 10 Noemvrie 1940, biserica a suferit avarii atât de mari încât a trebuit să fie demolată. Cea mai arzătoare dorință a sa a fost să vadă înălțându-se o nouă biserică în locul celei distruse. În acest scop în ziua de Florii a înțunat comitetul parohial, aducând hotărâri importante în această privință. În aceeași zi, seara însă, boala necruțătoare l-a răpus la pat, ca după două săptămâni să-i curme firul vieții. Bunul Dumnezeu să-i răsplătească strădaniile din această viață cu fericirea vieții viitoare. — Pr. P. V.

În așezământul, pentru ocrotirea surdo-mușilor, din Cluj la Sibiu, strada Prof. Dr. Marinescu, se primesc pe chel-tulala statului copii surdo-muși (băieți și fetițe) între 8—11 ani. Cererile timbrate, însoțite de act de naștere și certificat medical, se vor înainta direcțiunii Așezământului până la 15 Iunie 1942.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminică în 3 Maiu 1942 servesc: Cons. Ieronim Grovu, Dr. Spiridon Căndea și Dr. Liviu Stan; diaconii Ioan Circov și Dr. Nicolae Balca. Predică, cons. Dr. Sp. Căndea. După masă la ora 4, la „Oastea Domnului”, predică părintele Ioan Munteanu.

Șezătoare patriotică națională se va ține duminică, în 3 Mai 1942, ora 11 și un sfert, după serviciul religios, în sala prefecturii județului Sibiu. Va vorbi dna Sofia Meș, președinta Societății femeilor ortodoxe, Sibiu, despre: rolul scriitorilor în viața neamului. Din operele lor vor citi dnii: V. Păpilian, Gr. Popa, I. V. Spiridon, R. Dăscălescu, dșoara Micaela Păpilian ș. a. Publicul este invitat să ia parte la o frumoasă manifestare culturală.

Nr. 5545—1942 Ep.

Cumpărare de lemne de foc

Consiliul Arhiepiscopesc ortodox român din Sibiu are nevoie de 250 stânjini lemne de foc esență fag, de prima calitate și nepluțite.

Lemnele sunt a se furniza și preda în Sibiu la locurile designate, până la 1 Septembrie 1942.

Neamele sunt a se furnizeze aceste lemne, vor înainta oferte în scris până la 26 Mai 1942 la Consiliul Arhiepiscopesc ortodox din Sibiu, unde se pot vedea condițiunile de furnizare și se dau informațiuni.

Ofertanții vor depune la Casieria Consiliului Arhiepiscopesc — odată cu înaintarea ofertei — o garanție de Lei 40.000 (patruzeci mii) în numerar.

Oferte fără această garanție nu se primesc.

Sibiu, din ședința secțiunii economice, finută la 20 Aprilie 1942.

T. Scorobeș
vicar

A. Popa
secretar

Nr. 370—1942

(36) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. II-a Almăș-Seliște cu filia Brașeu, din protopopiatul Dobra, județul Hunedoara, se publică concurs în termen de 30 zile dela întălia publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salar dela stat.
2. Casă parohială renovată constatătoare din 3 odăi, puțin corăspunzătoare.
3. Folosirea grădinei bisericesti și a cimitirului.
4. 10 drepturi (cât 10 familii) lemne de foc din pădurea expropriată. Tăiatul și transportul, îl privește pe preot.
5. Bir câte 20 litri porumb stărma sau costul lui în numerar dela fiecare familie din materă și filie, minus 7 (7 familii) competiția cantorului și a crâșnicului.)
6. Stola uzitată în protopopiat.

Cererile de concurs, însoțite de toate documentele necesare și de încuviințarea de candidare a Inalt Prea Sfințitului Mitropolit, se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român al Dobrei, în termen de 15 zile dela publicarea în Telegraful Român.

Concurenții se vor prezenta, cu încuviințarea oficială a protopopesc, în v. Duminică sau sârbătoare în parohie la biserică, pentru a face cunoștință cu condițiunile.

Dobra, la 14 Aprilie 1942.

Oficiul protopopesc ortodox român al Dobrei în înțelegere cu consiliul parohial din Almăș-Săliște.

Pr. Sălășteanu
adm. protopopesc